

Bandera, i s'els fassi comprendre qu' en cas de perill tots hem de correr entorn de l' Ensenya gloriosa de la Patria, i defensar-la fins a la mort: si se inculca aquesta obligació que tenim, a la primera infància, queda gravada als cors tendres de les criatures per no oblidar-ho mai més que lo qu' ens ensenyen de petits no s'oblida jamai i no se veurien cassos com el que vaig presenciar dies enrera que diuen molt poc a favor d' el jove protagonista.

Dies enrera—era un dia festiu—estaba contemplant el magnífic ball que cada festa amenitza la societat «La Barretina Vermella» quant d' imprevis s' em presenta un d' els joves d' els que sobresurten en el dit ball no per sa bona posició social, sinó per sa bonica figura. L' aludit jove va venir-me amb molts bons modals i cortesia, demanant-me per favor una cerilla per encendre un petit cigarret que portaba entre sos dits. L' hi allargo la capsa de cerilles, l' obra, i de cop i volta me demana un ilapis; ressegueixo les butxaques perque rara es la vegada que vaig sens ell i no o vaig trovar.—No puc servirte—vaig dir-li, a les hores va demanar-me pel voltant seu; i ningú pogué complaurel: demanar-lo a un jove empleiat a dita societat i aquest l' hi oferi un trocet d' espelma.—També me servirà—respongué, i va venir al meu costat, encen l' espelma, i amb tota solemnitat anava tirant la cera a sobre la bandera espanyola que hi havia a la capsa, que quant m' en vaig adonar ja estava barada.

M' va indignar tal manera de procedir, i vaig manar-li que traiés la cera de l' Ensenya que tota tenim l' obligació de respectar; la va treure prò a reganya dents i dihent-me «mal català». Pregunto ¿soc mal català—o mes ben dit—seré mal fill per defensar a la Mare de les injurries que l' hi fan? Sápiga l' aludit que primer soc espanyol i segonament soc català i defensaré sempre la Bandera Espanyola sens per aixó deixar de venerar també la Catalana la de la meva «patria chica».

¿Seria potser, que quant anava a l' escola l' hi haguessin ensenyat a despreciar i a esborrar la nostra Ensenya Nacional?

No crec que ls professors l' hi hagin inculcat tals exemples que tota persona ben nascuda desprecia als que profesen aqueixos ideals i no hi ha cap mestre d' escola qu' ensenyi tals aberracions.

Pensi be jove, qu' Espanya es la nostre Mare i tots els Espanyols com a bons fills l' hem d' honorar i fer respectar, qu' es el nostre honor que la nostra Bandera propis i estranyis la reverenciïn.

FELICIA CUNI I BOHIGAS.

Malgrat 16 de Septembre de 1918.

CONSEJOS

Nada hay más difícil que la elección de un buen marido sino lo es todavía mas la elección de una buena esposa.

(J. J. Rousseau).

La fidelidad, la santidad, y la felicidad de los matrimonios constituyen un interés público y una sagrada política, fuente de felicidad para los Estados ha dicho el gran Bossuet.

Esta ley es social, al mismo tiempo que moral y religioso. Nunca la institución del matrimonio ha sido más furiosamente atacada que en la época presente. En los países anglo-japonés, donde el respeto a la familia había sido llevado siempre a un alto grado, se ha formado en estos últimos tiempos una verdadera cruzada antimatrimonial, en el libro, en las conferencias y en las asociaciones combatiendo por la pretendida emancipación de la mujer.

Por medio del divorcio, de las costumbres de la literatura y del teatro, la sociedad da terribles golpes de piqueta al edificio del matrimonio y cosa singular como hace notar Arvé de

Barine, son generalmente las mujeres las que toman en todas partes la iniciativa para demoler la fortaleza creada para ellas y su protección en las terribles amarguras de la existencia más áspera en cada generación.

Los ataques, los epigramas disolventes de los poetas, los razonamientos de los filósofos, todo esto no podrá prevalecer contra el profundo sentimiento de la generosidad de los pueblos, que no dejaron de admitir el matrimonio como la institución más favorable para el bienestar doméstico del hombre. La anciana en medio del continente sereno que afecta, siente la amargura de sus inútiles afectos repartidos entre su perro y sus pájaros. No pretendemos nosotros exagerar los negros colores de este cuadro, pero si tratamos de ponerlo ante los ojos de aquellos que, quizás por cobardía ante los verdaderos deberes de la existencia han preferido llegar a la muerte en su soledad egoista acabando por reconocer en sus últimos momentos que ellos mismos han aortado su vida? Conviene oponer a estas sombrías imágenes aquella de la felicidad, de la unión entre esposos dignos el uno del otro.

(Seguirá).

LUIS PUJALS.

SECCIO LITERARIA

De la vida que passa

Era una tarda diumenjal d' aquest rigurós istiu qu' el Sol radiant de brillantés queia a doll batent. En Xicu aprofitant la placidés d' ella, fruía d' una fresca agradiuola sota l' ombris del parrám de sa llar. De prompte i com si tament fos pera distraure el dolç ensopiment que d' ell s' ha apoderaba, un desafinat manubri d' una música sentimental al ensems que agradable cursaba pel carrer, sots el comandament de dos xavalets que anaven sens dubte en busca d' alguns céntims.

L' agradable só del manubri se introduhi d' aital manera dins l' endormiscat cor d' En Xicu, que,—encar que lentament—aná desvetllant-se, fins a quedar del tot en si.

Semblava després com si un llamp n' hagués passat d' ell, feia l' efecte de trovar-se saturat d' encantament. Amb la boca mitj oberta i amb atenció fascinada veient-se-li l' alenar de llur pit i demostrar el bateig de son enveit cor, manifestava el desitj que d' ell s' ha apoderava... Son rostre n' era espill de que no podia contenir una semi-satisfacció que l' enlairaba... En son pesarat cós, tament podia dir-se que li havien comunicat forces... i de sos térbols ulls fins n' arribaren a guspireijar llágrimes....

Entretant el manubri ja apenes se deixava sentir, puix els seus «duenyos» havian fet «l' alto» al extrém del carrer, i en Xicu mitj decaigut tot trist i pensatiu aixugant-se els ulls tots negadisos igual com si hagués fet un doll plor, restava encara asegut sota la parra.

—Que us passa Xicu, que teniu—vaig dir-li mitj impresionat devant son estat encar qu' era d' un migrat sentiment.

—El toc d' aquest manubri—amb paraula trémola i apagada digué ell, m' ha fet esdevenir en ma pensa la recordança d' els joiosos jorns de la juvenesa. M' han passat com visió realista els hermosos quefers de l' edat de les ilusions... ¡Tot pareix que ha estat un somni!... i al recordar-ho, sembla aclaparar-me un atontament guiat per un deliri inrealizable, degut a la impossibilitat de no poder gaudir de lo que en un temps fou mon amor, satisfacció, encant i mellor diversió. El débil del meu pit sa demostrat ara sentir-se amb forces, i el xacrat de mon cor semblará tot un altre, molt potent; i fins en ma rústiga i arrugada cara, m' ha pagat una flamarada de desitj... mes ¡ai! la pesadés del cós per la feixuga edat de la vida, en aquei-

xos moments m' ha fet mes evinent el retrat d' un temps que fou, arribant fins a no poguer contemir-me les llágrimes simbols de la vida que passa....

—¡Pobre Xicu!

La placidés d' aquella tarda ja dequeia, i lo doll-batent i radiant del Sol se feia mes pàlit puig ja s' en anava a la posta. Del manubri, de tan en quant n' arribava com xispa alguna nota fosca i en Xicu tal volta per el cansanci que li havia deixat la recordança d' els primicis de la juvenívola edat, se sentia encara mes decaigut... i tot en conjunt me feu prevenir una volta més lo qu' es la vida, que igual que dequeia la plácida tarda i l' altre rei com si volguent anar-se'n a joc pel cercans del arranc del Montseny anava perdent la llum i el vigor, lo mateix que les notes del manubri que allunyant-se ell apenes se feian comprensibles, pot adherir-s'hi lo que per nosaltres está en perspectiva ço es: tot lo que ara en la tesorada juvenívola edat pot ésser amb tota la plenitut, goig, alegria, ilusió, diversió, encant, felicitat i ditxa restarne mes enllá tot inversitat epilec de la vida que passa.

Cal doncs molt bé aprofitar la ocasió mentres ens es oportuna, ja que si no ens es segada la vida també en jorns futurs molts de nosaltres, pugui ésser, que igual que en Xicu en sentim la nostalgia.

SALVADOR BUNYOL REGI

POLITIQUES

—En Merceli Domingo, el que les seves «doctrines consisteixen en renegar de tot el que és català», a regalat al municipi de Tortosa una senyera catalana. Vegis:

«El diputat a Corts per Tortosa.— Senyor Alcalde president de l' Ajuntament de Tortosa.

Distingit amic: em permeto oferir-li, perque vosté ho fassi a l' Ajuntament de sa digna presidencia, una bandera catalana. Tortosa es Catalunya i crec jo que son Ajuntament deuria, en los dies solemniais, posar al costat de la bandera d' Espanya a la nostra bandera catalana. Es per mi un honor ferli ofrena. Será doble honor si l' Ajuntament se digna acceptar-la i fer-la onejar en sos balcones durant les próximes festes de nostra ciutat.

Estimant-li accepti també l' Ajuntament ma coral enhorabona per la obra profitosa que realisa en be de la ciutat, el saluda efectuosament.

MARCELI DOMINGO

Ciutat, 28 VIII 18.»

Suscrita per el president y el secretari de la Juventut Republicana de Lleida hem rebut la següent carta circular:

«Senyor director de GERMANOR.— Malgrat. Distingit correligionari: Per segona setmana d' octubre próxim hem organitzat les festes d' inauguració del nostre nou edifici social.

El dia 13 especialment, per a no molestarvos tants dies, será nostre gust que vos o ve una representació de la entitat de la vostra digna presidencia, acceptessiu aquesta invitació de venir a Lleida a honorar nostra festa, que per altra part será de germanor entre els republicans de Catalunya que ostenten amb orgull en el seu programa de partit els grans ideals, de República, Nacionalisme i Socialisme.»

Programa del dia 13

A les deu del matí visita a la finca adquirida per la entitat per a Camp d' Esports.

A les 12.—Vi d' honor al local social en obsequi als invitats.

A les 3 de la tarda.—Concert al Teatre dels Camps Elisseus per l' Orfeó Català, a benefici del pabelló d' infants malats del nou Hospital.

A les deu i mitja de la nit.—Gran festa política al saló d' actes de la Societat, en la que hi pondrán part nostres diputats a Corts, diputats provincials, representants d' entitats i els diputats socialistes del Comité de Vaga, tots els quals han sigut invitats.